

[Jørgen Junior]

ikke er opnået nogen resultater af tilfredsstillende karakter indtil nu med det gældende behandlingssystem. Det har langt hen ad vejen vist sig at blive til en begrundelse for behandlernes egne interesser, altså med andre ord en slags begrundelse for behandlernes levebrød, og det er sørgeligt. Naturligvis findes der mange velmenende behandlere, men det har ikke været den rigtige måde, vi har benyttet, og det er min opfattelse, at vi skal sige nej til en misforstået, nærmest sødsuppeagtig socialpædagogisk indsats, således som man godkender det fra regeringens side.

Man kan pege på en hel del eksempler. Man kan tage nogle af de henvendelser, der er kommet fra Forældreforeningen for narkomante børn, der for nylig i et brev siger: 41 mill. kr. årlig til narkocentre har ikke virket, resultatet: verdens højeste dødelighedstal for narkomaner i forhold til det antal, vi har, og verdens største antal gamle narkomaner. Det er dog kendsgerninger, så sørgelige de end er, der tæller.

Vi kan også godt tage personen Ole Hjortø, som fra alle sider klandres. For et år siden havde Ole Hjortø 176 klienter, der betalte en årlig skat på 2,6 mill. kr. – de fungerede med metadon. Hvad er der sket siden da? Der er ofret et millionbeløb på disse 176 klienter. Er det 10 mill. kr., er det 15 mill. kr.? Jeg ved det ikke. Hvordan ser det ud i dag? Ja, det siges, at de 10 af dem er stoffri. Det var de vist næsten allerede dengang; det var dem, der fungerede bedst. De 60 af dem er fortsat på metadon. Og de 100 af dem, hvor er de henne? De er i Istedgade. Det kan ikke på nogen måde retfærdiggøre det, man sagde om, at Hjortøs indsats var forkert. Tværtimod viser det sig, at det var en fornuftbetonet indsats. Jeg er faktisk skuffet over venstres stillingtagen, for jeg synes ikke, at den konstaterer, fru Mette Madsen kom med, overhovedet holdt. Det, der sker i dag, er, at 100 af de 176 mennesker er ude, meget langt ude.

Et eksempel, som også er tilgået de forskellige ordførere i dag: en gravid kvinde – 6 måneder henne – på 25 år, som har været igennem massevis af nedtrappingsture, som i dag er tvunget til at trække i Istedgade. Det er bekendt for behandlerne. Hvad hjælper det hende, at man fortsat vil behandle? Man må sørge for, at hun hurtigst muligt kommer under lægelig kontrol, under lægelig behand-

ling. Det må man også gøre med de 99 andre, som på den måde er blevet svigtet af samfundet.

Jeg vil godt stille et spørgsmål til ministeren: man fratog for godt et år siden Hjortø hans autorisation for 1 år. Hvornår får Hjortø den igen, og hvorfor har han ikke fået den? Det er mig bekendt, at der er givet ham løfte om det. Kan der ikke være rene linjer, klare linjer? Det må være nødvendigt på nuværende tidspunkt.

Efter min opfattelse er der altså brug for en fasthed i behandlingen, der er ikke brug for flere bevillinger til behandling, men for en oplægning. Jeg kan da godt henvise til det meget drastiske projekt, som var i dagspressen for nylig, hvor man under overskriften »Klip dem skaldede og bur dem inde« refererede, hvad der var sket i Singapore, hvor man i 1976 havde 60.000 narkomaner og i 1979 15.000 narkomaner. Det var under meget, meget hårde betingelser, man havde fået narkomanien nedskåret til en fjerdedel. Jeg mener ikke, vi skal klippe dem skaldede og bure dem inde, men jeg mener, vi skal lære af det, som er sket i udlandet. Det nytter ikke med al den socialpædagogik. Der skal en lægelig behandling til, også selv om det indeholder visse momenter af tvang.

I ministerens oplæg fik vi at vide, hvorledes det startede for 13 år siden. Det intellektuelle overklasselune, der blev startet af Klaus Ribbjerg og ligesindede, var ret uskyldigt, det var hash. Men hvad er det blevet til? Det er blevet til et permanent, enormt problem for samfundet, der består af heroin, af kokain. Og hvad er fremtidsperspektiverne? Ja, det er, så vidt jeg forstår på dem, der har begreb om det, noget, der hedder PCB, også kaldet »englestøv«, der gør, at man går totalt amok og dør lidt hurtigere end med de andre stoffer. Det er med andre ord store, uhyggelige konsekvenser, vi må regne med, hvis vi ikke forstår at få standset den udvikling, der er i gang.

Jeg vil godt på fremskridtspartiets vegne støtte regeringen i den meget store opgave, der er tale om, ved at bakke op om mere politi og mere forebyggelse, men jeg vil samtidig godt – og det vil jeg gøre med et meget positivt sind og bede regeringen om at modtage det med et positivt sind også – korrigere regeringens indbildning, at behandlingssituationen er bare nogenlunde tilfredsstillende.